

BOG

EFTER TIDEN (/BOEGER/EFTER-TIDEN-ROMAN)

Af Madame Nielsen (/forfattere/madame-nielsen) (2023)

LÅN PÅ BIBLIOTEKET ([HTTPS://BIBLIOTEK.DK/DA/SEARCH/WORK/?SEARCH_BLOCK_FORM=870970-](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-)

[BASIS%3A135666688&FRAGMENT=CONTENT](https://bibliotek.dk/da/search/work/?search_block_form=870970-BASIS%3A135666688&FRAGMENT=CONTENT))

Log ind (/user/login?destination=/boeger/efter-tiden-roman) for at anmelde

Med et næsten uudholdeligt varmt mesterværk afslutter Madame Nielsen sin romankvartet Pentagon smeltet.

TAGS: [KLIMA \(/TAXONOMY/TERM/11923\)](#) [KLIMAKATASTROFER \(/TAXONOMY/TERM/12723\)](#) [KLIMAÆNDRINGER \(/TAXONOMY/TERM/25667\)](#)

ANMELDELSE

30 mar.23

(/users/mai-skydt-villadsen)

Af Mai Villadsen Ruby (/users/mai-skydt-villadsen)

Skribent

Med et næsten uudholdeligt varmt mesterværk afslutter Madame Nielsen sin romankvartet Pentagon smeltet.

Litteraturens ypperligste afgrundsvandrer har vandret igen på randen af eksistens og med det brændende ord båret ind i et næsten ufatteligt fremtidssyn, hvor verden, menneskene, ordet og fortællingen lider.

'Efter tiden' er et skræmmende konsekvensstudie, hvor tiden ikke findes andet end i et svagt minde, hvor varmen udtørre alt, og hvor nætterne er søvn- og drømmeløse. Velkommen til konsekvensen af menneskehedens klodekæntrende adfærd. *Horror extraordinaire!*

"(...) jeg skal aldrig forstå det, at vi som de første mennesker i Historien nu hinsides dens Ende tager afsked med verden og ser den gå bort, endnu inden vi selv går bort."

En dreng og hans forælder, som er romanens "jeg", lever i "zonen" på den brændende, rødbrune planet. I zonen, der nok er et sted i Danmark, er der kun ca. 30 mennesker tilbage, heriblandt ni børn.

Zonens voksne er arketyper med problematiske kommunikationsevner. Uden for zonen vandrer alle andre mennesker mod nord og bjergene, hvor det rygtes, at fremtiden endnu findes.

Zonen er stille, varm og uden tid. Dens beboere udødelige. Intet kan længere ske. Alt er bare. Men der er noget med børnene og deres leg og fantasi ... I dem er der en retning, men den er forældrene og den ældre generation ikke en del af.

Zonens tidløshed er lammende, og konsekvenserne bliver enorme, for som lærerinden siger et sted:

"skriften er død, og sproget reduceret til den daglige tale (...) der er ingen fortælling, i en verden uden tid er fortællingen umulig og kan ikke finde sted, vores tale er ikke engang en sidste rest af det levende sprog, der var (...)"

Ind træder paradoksets fortæller, vores jeg, der næsten aldrig siger noget til andre end sin søn, der næsten intet forstår, men ser alt og fortæller alt! Ikke mindst som bogens stemme; den stemme vi som læsere afspiller.

Madame Nielsen er blændende, og i dette lille mesterværk gøder hun et sprog og en verden på bristepunktet. Overalt er det smukt sårbart. Hør bare her, hvor drengen vågner (for børnene kan godt sove og drømme):

"Jeg går tilbage til sengen og lægger en hånd på hans pande og ser ham stige op under den, han åbner øjnene og ser på mig fra et sted langt inde, hvor der endnu ikke er noget jeg. Jeg smiler og vender mig, giver ham rum til at komme til verden (...)"

Eller om dagens eneste bevægelse:

"Idet solen stiger op over skovbræmmen og langsomt vandrer ned ad skråningen mod bunden af graven, hvor mindet om søen ligger med sit blinde øje af bly, går en vind over fladen, er kort gys, spejlet trækker sig sammen som en hud, milliarder af bittesmå folder. (...) Det er den eneste bevægelse: dagens begyndelse."

Drengen og forælderen har mange fine, eksistentielle samtaler, der på én og samme tid belyser samhørighed og forskelle. Hvor drengen ikke kan se en fremtid, kan forælderen endnu, men hvor drengen kan rette sig mod noget og lege og fantasere, er forælder-jeg'et stivnet og kan ikke hjælpe sit barn væk fra zonens ubærlige varme.

'Efter Tiden' peger på paradokset og er i sig selv et paradoks: denne store, lille bog, der gennemlyser så uendeligt meget og inviterer store sagn og myter med indenfor. Mod bogens slutning bliver jeg'et forræder-stemplet af zonens andre voksne og må ofres på bålet for sin eneste fortaelse! Endnu et paradoks: en ofring i udødelighedszonen.

Bogens sidste sider er et "postludium til Min fars død (<https://litteratursiden.dk/boeger/min-fars-doed-roman>)". Her er tiden, hvor jeg'et (/Madame Nielsen) ankommer til Odense og fars dødsleje. Tiden, hvor en verden styrter i grus med fars dødsfald efter en fortættet tid. En ny virkelighed skal til at begribes og berettes. Således også for forælderen og drengen i zonelignelsen.

